

ще полудѣя. Една вечерь отидохъ на гроба му. Паднахъ, задрахъ съ ржце земята.

— Кажи ми, кого? Ти знаешъ! А гробътъ мълчеше. Приказва ли студениятъ гробъ!..

Върнахъ се у дома и при зори съмъ задрѣмалъ. Сънувахъ тетя. Иде отгоре. Такъвъ, какъвто си ходѣше. Съ голѣмия червенъ поясъ, праметналъ на рамо абичката си, а въ ржцетѣ му едъръ бѣлъ орелъ. Спрѣ се на високия брѣгъ на Росица и ме повика:

— Гледай хубаво, де ще кацне орелътъ, като го пусна, той ще ти покаже, кого да вградишъ. Куражъ, синко!

Издигна го нагоре и го пусна. Плесна криле бѣлиятъ орелъ и се вдигна къмъ небето. Описа три голѣми колела надъ селото и пакъ се спусна. Потъна като падналъ камъкъ. Не го видѣхъ да кацне. А тетю ме погледна, поклати глава и пое къмъ рѣката. Мигомъ предъ него се проточи моя мостъ и той мина отвждъ. На другия брѣгъ той се спрѣ, огледа моста отъ едина до другия край и махна ржка. Чухъ:

— Хайде!

Азъ се сепнахъ и скочихъ. Надъ мене стоеше ти, мале, и хортуваше:

— Хайде, Маноле, зазори се. Откога сж тръгнали колата. Ставай вече. Майсторитѣ защѣкаха.

Като излѣзохъ отъ дома, не тръгнахъ къмъ моста, а поехъ къмъ дѣдовитѣ Ноюви